

Від самого початку перехідного періоду України в числі інших країн світу зіткнулася з проблемою тіньової економіки – неконтрольованого суспільством виробництва, розподілу, обміну та споживання товарно-матеріальних цінностей та послуг. Сьогодні оцінки масштабів тіньової економіки в Україні коливаються у межах від 40 до 80 % ВВП залежно від методу оцінки (наприклад, на основі попиту на гроші чи споживання електроенергії).

Останнім часом, за даними Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України, уряду вдалося знизити процес тінізації економіки на 5 %. Однак, на думку експертів, питома вага тіньового сектору економіки в Україні і далі залишається досить високою – 65 % ВВП.

Якщо зробити спробу комплексно поглянути на проблему тінізації економіки в Україні, то можна виділити деякі об'єктивні фактори, які пояснюють такі значні обсяги тіньової економіки: 1) високі податки і нерівномірність податкового навантаження; 2) недостатня прозорість податкового законодавства і постійне внесення змін до нього; 3) повільні й непрозорі приватизаційні процеси; 4) втручання владних структур усіх рівнів у діяльність суб'єктів господарювання; 5) корупція в органах державної влади та місцевого самоврядування.

Отже, для забезпечення стабільного зростання української економіки необхідною є її детінізація. Механізмами детінізації на сучасному етапі можуть стати:

- 1) зниження рівня корупції;
- 2) більш жорсткий контроль системи звітності оподаткування та контроль за використанням коштів з бюджету країни;
- 3) формування моральної відповідальності в майбутніх та діючих державних діячів і бізнесменів.

Можна зробити висновок, що високий рівень тінізації економіки створює реальну загрозу національній безпеці та демократичному розвитку держави, вкрай негативно впливає на імідж країни, її конкурентоспроможність, ефективність структурних та інституційних реформ, тому необхідно боротися з нею, розробляти заходи з її зменшення та використовувати механізми детінізації, які було запропоновано.

Одержано 17.04.2018

УДК 336.0

Герман Дмитрович СВЕШНІКОВ,

курсант групи Ф2-105 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри соціальних та економічних дисциплін
факультету № 2 ХНУВС кандидат економічних наук Дядін А. С.*

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ВИРОБНИЧИХ ФОНДІВ ПІДПРИЄМСТВ

Необхідною умовою реалізації основної мети підприємництва – отримання прибутку на авансований капітал – є планування відтворення капіталу, яке охоплює стадії інвестування, виробництва, реалізації (обміну) і споживання.

Бізнес як система функціонує і розвивається в результаті попередніх вкладень капіталу і, перш за все, в основні засоби. Отримання прибутку сьогодні це результат правильних рішень про пропорції вкладення капіталу в основні і оборотні кошти, прийнятих ще до початку операційної діяльності підприємства. Тому ефективне управління капіталом припускає ясне уявлення про специфіку їх функціонування і відтворення.

Виготовлення продукції (виконання робота, надання послуг) здійснюється в процесі взаємодії праці людини та певних засобів виробництва. Останні за своїм матеріально-речовим змістом складають виробничі фонди підприємства, всю сукупність яких за властивими їм ознаками поділяють на основні та оборотні.

Проте засоби виробництва як сукупність засобів і предметів праці не можна ототожнювати з виробничими фондами, що зумовлено двома обставинами. По-перше, елементи засобів виробництва стають виробничими фондами лише з моменту їх безпосереднього використання у виробничих фондах складає найбільшу за питомою вагою частину (близько 60 відсотків) національного багатства країни.

Елементи оборотних фондів формують речовинну субстанцію виготовлюваної продукції (сировина, конструкційні матеріали), створюють матеріальні умови для здійснення технологічних процесів і роботи виробничого устаткування (паливо, енергія), збереження і транспортування сировини та готових виробів.

Оцінка основних фондів підприємства являє собою грошове вираження їх вартості. Вона необхідна для правильного визначення загального обсягу основних фондів, їх динаміки і структури, розрахунку економічних показників господарської діяльності підприємства за певний період часу.

У практиці господарювання з метою спрощення обліку основних фондів відносять до оборотних фондів інструмент та інвентар зі строком експлуатації до одного року і вартістю до 100 одиниць національних грошей, а також усі спеціальні інструменти та пристрої, спеціальний одяг та взуття незалежно від строку використання і вартості.

Для встановлення норм амортизаційних відрахувань і розрахунків щорічних амортизаційних сум застосовують більш детальну класифікацію, згідно з якою кожний вид основних фондів в свою чергу розподіляють на ряд груп та підгруп, що охоплюють засоби праці аналогічного виробничо-технологічного призначення з приблизно однаковими строками експлуатації.

Рациональне і економне використання оборотних фондів – першочергове завдання підприємств, оскільки матеріальні витрати складають найбільшу частину собівартості продукції. Зниження матеріаломісткості продукції може бути досягнуте різними способами: впровадженням нових технологій, технікою, вдосконалення організації виробництва і праці.

Забезпеченість власними оборотними коштами і їх збереження, стан нормованих запасів матеріальних цінностей, ефективність використання банківського кредиту і його матеріальне забезпечення, оцінка стійкості платоспроможності підприємства, є основними показниками, що характеризують фінансовий стан фірми.

Одержано 17.04.2018

